

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (осми състав)

18 март 2010 година *

По дело C-3/09

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Hof van beroep te Gent (Белгия) с акт от 23 декември 2008 г., постъпил в Съда на 8 януари 2009 г., в рамките на производство по дело

Erotic Center BVBA

срещу

Belgische Staat,

СЪДЪТ (осми състав),

състоящ се от: г-жа С. Toader, председател на състав, г-н К. Schiemanн (докладчик) и г-н Р. Kūris, съдии,

* Език на производството: нидерландски.

генерален адвокат: г-н Y. Bot,
секретар: г-н K. Malacek, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 28 януари 2010 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Erotic Center BVBA, от адв. J. van Besien, advocaat,

— за белгийското правителство, от г-жа M. Jacobs, в качеството на представител,

— за Европейската комисия, от г-н D. Triantafyllou и г-н W. Roels, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

ПОСТАНОВИ НАСТОЯЩОТО

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на понятието „кино“, съдържащо се в категория 7 от приложение 3 към Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година за хармонизиране на законодателството на държавите членки във връзка с данъците върху оборота — обща система на данък върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр. 1), изменена с Директива 2001/4/ЕО на Съвета от 19 януари 2001 година (ОВ L 22, стр. 17, наричана по-нататък „Шеста директива“).

- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Erotic Center BVBA (наричан по-нататък „Е. Center“) и Belgische Staat относно това дали по отношение на сумите, получени от Е. Center за използване на намиращите се в помещенията му кабинки за самостоятелно гледане на филми, следва да се приложи намалена ставка на данъка върху добавената стойност (наричан по-нататък „ДДС“).

Правна уредба

Правна уредба на Съюза

- 3 Член 12, параграф 3, буква а) от Шеста директива гласи:

„Основната ставка на [ДДС] се определя от всяка държава членка като процент от данъчната основа и е еднаква за доставката на стоки и доставката на услуги.
[...] [неофициален превод]

[...]

Държавите членки могат също да прилагат една или две намалени ставки. Тези ставки се определят като процент от данъчната основа, който не може да бъде по-нисък от 5 %, и се прилагат само за доставките на стоки и услуги, посочени в приложение 3.“ [неофициален превод]

- 4 В приложение 3 към Шеста директива, озаглавено „Списък на доставките на стоки и услуги, за които може да се прилага намалена ставка на ДДС“, се изброяват различни категории. Категория 7 от посоченото приложение гласи:

„Входни билети за шоуспектакли, театри, циркове, панаири, паркове за забавления, концерти, музеи, зоологически градини, кина, изложби и други подобни културни мероприятия и съоръжения.

Приемане на радио и телевизионни предавателни услуги.“ [неофициален превод]

Национална правна уредба

- 5 Член 1, параграф 1 от Кралско постановление № 20 от 20 юли 1970 г. за определяне на ставките на данъка върху добавената стойност и за определяне на разпределението на стоките и услугите според тези ставки (наричано по-нататък „Кралско постановление № 20“) предвижда, че намалена ставка на ДДС от 6% се прилага за стоките и услугите, съдържащи се в таблица А от приложението към посоченото постановление.
- 6 В раздел XXVIII от тази таблица А се посочват следните услуги:

„Предоставяне на право на достъп до културни, спортни и развлекателни съоръжения и предоставянето на право за използването им, с изключение на:

- а) право за използване на автоматични устройства с развлекателно предназначение,
- б) предоставянето на движими вещи.“

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

- 7 На 15 септември 2004 г. данъчните органи извършват в помещенията на E. Center проверка за прилагането на правната уредба за ДДС за периода 1 януари—30 юни 2004 г. В резултат от проверката на 9 ноември 2004 г. тези органи съставят протокол за изменение на данъчното задължение на E. Center, тъй като последният неправилно е прилагал намалената ставка на ДДС от 6 % вместо общата ставка от 21 % по отношение на приходите, получени от предоставянето на кабинни за гледане. Така на E. Center се налага задължение за заплащане на сумите от 48 454,36 EUR и 4 840 EUR, представляващи съответен ДДС, за който се твърди, че не е платен, и глоба.
- 8 Наредването за внасяне на посочените суми е съобщено на E. Center на 24 декември 2004 г. и на 22 март 2005 г. той подава жалба за отмяна пред Rechtbank van eerste danleg te Brugge. След като с решение от 10 септември 2007 г. жалбата му е отхвърлена, E. Center подава въззивна жалба пред Hof van beroep te Gent.
- 9 Пред посочената юрисдикция E. Center поддържа, че въпросните кабинни за гледане попадат в категорията на „културни, спортни и развлекателни съображения“ по смисъла на раздел XXVIII от таблица А от приложението към Кралско постановление № 20, тъй като по-специално подобни кабинни трябвало да се квалифицират като „кино“ по смисъла на категория 7 от приложение 3 към Шеста директива, както впрочем вече били приели нидерландските юрисдикции. По-конкретно, според E. Center броят седящи места, естеството на прожектирания филм или използваната техника на прожектиране били ирелевантни за целите на такава квалификация.
- 10 От своя страна белгийското правителство счита, че предоставяните в тези кабинни услуги отговарят на понятието „автоматично устройство с развлекателно предназначение“ по смисъла на посочения раздел XXVIII, тъй като прожектирането на филми в тях започва след поставянето на монети в устройство,

при което има възможност филмът да се променя. Според белгийското правителство подобни кабинни не могат да се квалифицират като „кино“, тъй като не представляват помещение за колективно гледане от група хора на един и същ филм, чието проектиране започва без намесата на зрителите, заплатили освен това предварително входен билет за него.

- 11 Запитващата юрисдикция посочва, че като приема раздел XXVIII на таблица А от приложението към Кралско постановление № 20 белгийският законодател използва възможността, предоставена му от член 12, параграф 3, буква а) от Шеста директива във връзка с категория 7 от приложение 3 към същата, въпреки че раздел XXVIII трябва да се тълкува като обхващащ по-специално кината по смисъла на категория 7. Запитващата юрисдикция счита, че необходимостта от тълкуване на националната норма по начин, който съответства на Шеста директива и на единните ѝ понятия, предполага, че ако въпросните кабинни трябва да се разглеждат като кина по смисъла на тази директива, те не биха могли да се квалифицират като автоматични устройства с развлекателно предназначение по смисъла на посочения раздел XXVIII и към тях трябва да се приложи намалената ставка от 6%.

- 12 При тези условия Hof van beroep te Gent решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли кабина, която представлява помещение с възможност за затваряне, в което само един човек може да се настани и срещу заплащане да гледа филми на телевизионен екран, като сам пуска филма с поставянето на монета, има възможност да избира между различни филми и за времето, за което е платил, може непрекъснато да променя избрания филм, да се смята за „кино“ по смисъла на [категория 7] от приложение 3 към [Шеста директива]“?

По преюдициалния въпрос

- 13 Както е видно от текста на категория 7, първа алинея от приложение 3 към Шеста директива, посочената разпоредба се отнася до „входни билети“ за различните изброени в нея културни и развлекателни прояви и обекти (вж. Решение от 23 октомври 2003 г. по дело Комисия/Германия, С-109/02, Recueil, стр. I-12691, точка 25), сред които фигурират по-специално „кината“.
- 14 При липсата на определение в Шеста директива на понятието „входен билет за кино“, визирано в категория 7 от приложение 3, то следва да се тълкува в светлината на контекста, в който се вписва в рамките на Шеста директива (вж. в този смисъл Решение от 18 януари 2001 г. по дело Комисия/Испания, С-83/99, Recueil, стр. I-445, точка 17).
- 15 В това отношение, както вече е посочил и Съдът, от член 12, параграф 3, буква а) от Шеста директива е видно, че прилагането на една или две намалени ставки на ДДС е възможност, предоставена на държавите членки като изключение от принципа, че се прилага основната ставка на ДДС. Освен това съгласно тази разпоредба намалените ставки на ДДС могат да се прилагат единствено за доставката на стоките и услугите, посочени в приложение 3 към тази директива. Впрочем от постоянната съдебна практика е видно, че разпоредбите, предвиждащи изключение от принцип, трябва да се тълкуват стриктно (вж. по-специално Решение по дело Комисия/Испания, посочено по-горе, точки 18 и 19, както и цитираната съдебна практика).
- 16 От това по-специално следва, че понятието „входен билет за кино“ трябва да се тълкува в съответствие с обичайния смисъл на думите (вж. в този смисъл Решение по дело Комисия/Испания, посочено по-горе, точка 20 и Решение по дело Комисия/Германия, посочено по-горе, точка 23).
- 17 Освен това, както подчертават белгийското правителство и Европейската комисия, следва да се отбележи, че общото между изброените в категория 7, първа

алинея от приложение 3 към Шеста директива прояви и обекти е по-специално, че те са достъпни за публиката след предварително заплащане на входен билет, който дава право на всички заплатили лица да се ползват колективно от характеристиките за тези прояви или обекти културни и развлекателни услуги.

- 18 От изложеното следва, че предвид обичайния смисъл на думите, от които е съставено, и с оглед на контекста, присъщ на разпоредбата, в която те се вписват, понятието „входен билет за кино“ по смисъла на категория 7, първа алинея от приложение 3 към Шеста директива не може да се тълкува в смисъл, че обхваща извършено от потребител плащане, за да може самостоятелно да гледа един или няколко филма или откъси от филми в специално помещение като разглежданията в главното производство кабинни.
- 19 Ето защо на преюдициалния въпрос следва да се отговори, че понятието „входен билет за кино“, съдържащо се в категория 7, първа алинея от приложение 3 към Шеста директива, трябва да се тълкува в смисъл, че не се отнася за плащане, извършено от потребител, за да може да гледа самостоятелно един или няколко филма или откъси от филми в специално помещение като разглежданията в главното производство кабинни.

По съдебните разноски

- 20 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (осми състав) реши:

Понятието „входен билет за кино“, съдържащо се в категория 7, първа алинея от приложение 3 към Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година за хармонизиране на законодателството на държавите членки във връзка с данъците върху оборота — обща система на данък върху добавената стойност: единна данъчна основа, изменена с Директива 2001/4/ЕО на Съвета от 19 януари 2001 година, трябва да се тълкува в смисъл, че не се отнася за плащане, извършено от потребител, за да може да гледа самостоятелно един или няколко филма или откъси от филми в специално помещение като разглежданите в главното производство кабинни.

Подписи